Република Србија
УПРАВНИ СУД
24 У. 5626/14
27.05.2016. године
Б е о г р а д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Душанке Марјановић, председника већа, Гордане Богдановић и Весне Лазаревић, чланова већа, са судским саветником Јеленом Капетановић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца "А.А." д.о.о. из ..., кога заступа Тихомир Кнежевић, адвокат из Вршца, улица Ивана Милутиновића број 28, против решења Министарства финансија Републике Србије, Управе царина, Комисије за жалбе Управе царина број 148-04-039-00-206/2-2014 од 03.03.2014. године, у предмету царинском, у нејавној седници већа, одржаној дана 27.05.2016. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба **СЕ УВАЖАВА**, **ПОНИШТАВА** решење Министарства финансија Републике Србије, Управе царина, Комисије за жалбе Управе царина број 148-04-039-00-206/2-2014 од 03.03.2014. године и предмет **ВРАЋА** туженом на поновно одлучивање.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Министарства финансија Републике Србије, Управе царина, Царинарнице Београд 02 број У/I-4074/2013 од 09.01.2014. године којим је, на основу члана 239. и 251. став 1. Царниског закона ("Службени гласник РС" 18/10), тужилац обавезан да за робу стављену у поступак царинског складиштења по ЈЦИ УВ-7 број 4052 од 04.04.2013. године, ЦИ Терминал Београд, на начин ближе наведен у диспозитиву првостепеног решења, на име царине и пореза на додату вредност плати износ од 606.721,50 динар.

Тужилац тужбом оспорава решење туженог због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, погрешне примене закона и учињених битних повреда правила поступка, па предлаже да се поништи и предмет врати на поновно одлучивање. Наводи да је жалбом оспорио решење царинарнице због повреда правила поступка прописаних чланом 8 ЗУП-а јер у проведеној контроли, о чему је сачињен записник, чињенично стање није правилно и потпуно утврђено, пошто тужиоцу није омогућено изјашњење на околност шта се десило са робом, тј. да ли је заиста узета испод царинског надзора, у вези чега се позвао на Анекс I уговора о закупу број 4619/10, закључен са компанијом "Б.Б." д.о.о. из ..., према којем је робу преместио у други магацински простор. Истакао је да предметна роба има преференцијално порекло, те да је овај податак унет у фактуру ино пошиљаоца, а доказ је приложен уз жалбу, те да је обрачун увозних дажбина извршен супротно Прелазном споразуму о трговини са ЕУ, односно Уредби о усклађивању номенклатуре царинске тарифе за 2013. годину. У вези са овим позвао се на акт – мишљење Министарства финансија,

Сектор за царински систем и политику број 011-00-00193/2013-17 од 01.11.2013. године, које тужени, неосновано, није прихватио. Са изнетог, сматра да је оспорено решење донето супротно правилима прописаним одредбом члана 199. и 235. Закона о општем управном поступку.

Тужени орган је оспорио наводе тужбе и остајући у свему код разлога оспореног решења предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Управни суд је, у смислу члана 33. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), решио овај управни спор без одржавања усмене расправе, сматрајући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, те је испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. наведеног закона, оценом навода тужбе, оспореног решења, те одговора на тужбу, као и списа предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Према разлозима оспореног решења тужени је одлуку из диспозитива донео јер је нашао да је првостепени орган, након правилно спроведеног поступка, несумњиво утврдио да је роба стављена у поступак царинског складиштења по ЈЦИ УВ-7 број 4052 од 04.04.2013. године, ЦИ Терминал Београд, узета испод царинског надзора и да над робом није спроведено неко друго царински дозвољено поступање и употреба, са којих разлога је правилно утврдио да је за предметну робу, у смислу члана 239. Царинског закона, настао царински дуг. По оцени туженог, висина царинског дуга утврђена је правилном применом члана 251. наведеног закона, према прописима важећим на дан када је утврђено да је роба узета испод царинског надзора.

Ценећи наводе жалбе којима се оспорава да је роба узета испод царинског надзора и тврдње да је премештена у други магацински простор, тужени налази да нису основани јер према одредбама чл. 113. став 2., 139. и 140. Царинског закона, измештање робе из царниског складишта се може извршити само уз одобрење царинског органа, које тужилац није прибавио, а подношењем захтева од 18.10. и 21.11.2013. године за наплату увозних дажбина, изразио је спремност на измирење царинског дуга. У вези позивања тужиоца на преференцијално порекло робе и акт - мишљење Министарства финансија тужени налази да није основано. Ово стога јер, по оцени туженог, нису испуњени услови из члана 249. наведеног закона за примену повластице, пошто је роба незаконито узета испод царинског надзора, а у фактури извозника, супротно наводима тужиоца, није дата изјава овлашћеног увозника о пореклу робе из Европске уније.

Према чињеничном стању које произлази из списа предмета, а које није спорно, тужилац је по ЈЦИ УВ-7 број 4052 од 04.04.2013. године, ЦИ Терминал Београд, пријавио увоз робе, тако што је тражио смештај робе у приватно, своје, царинско складиште. Уз наведени царински документ, осим захтева за складиштење, тужилац је поднео рачун пошиљаоца – извозника број TAE00000135 од 02.04.2013. године. Такође, није спорно, да је при контроли складиштене робе, у присуству овлашћеног лица тужиоца, дана 17.09.2013. године, утврђено да се предметна роба не налази у царинском складишту у које је смештена.

Одредбом члана 113. став 2. Царинског закона („Службени гласник РС", број 18/10, 111/12 – у даљем тексту ЦЗ) прописано је да носилац одобрења мора да обавести царински орган о свим чињеницама које настану после издавања одобрења и утичу на његову

даљу примену или садржину.

Одредбом члана 139. став 1. ЦЗ прописано је да се роба може привремено изнети из царинског складишта, ако то захтевају посебне околности, уз претходно одобрење царинског органа и под условима које тај орган одреди.

Одредбом члана 140. ЦЗ прописано је да царински орган може одобрити да се роба која је стављена у поступак царинског складиштења пренесе из једног царинског складишта у друго.

Код изнетог чињеничног и правног стања ствари, како је предметна царинска роба на режиму царинског одобрења, тужилац, иако њен увозник, са робом је могао да поступа само уз одобрење царинског органа, које тужилац, неспорно, није прибавио, те неосновано оспорава правилност утврђеног чињеничног стања, а тужени правилно закључује да је правилно првостепени орган утврдио да је за предметну робу, у смислу члана 239. ЦЗ настао царински дуг. Такође, по оцени суда, неосновано тужилац оспорава и да је ускраћен у праву да у поступку контроле ускладиштене робе износи наводе у вези поступања са робом, јер, осим изнетог изосталог - дужног поступања тужиоца, контроли је присуствовало, како то произлази из уредно потписаног записника о вршењу контроле, овлашћено лице тужиоца које на чињенично стање утврђено записником, није ставило примедбе.

Одредбом члана 239. став 1. ЦЗ прописано је да царински дуг при увозу настаје и незаконитим изузимањем испод царинског надзора робе која подлеже плаћању увозних дажбина. Према одредбама става 2. истог члана закона, царински дуг настаје у тренутку изузимања робе испод царинског надзора, а према одредбама става 3. тачка 4. истог члана закона, дужник је лице које је било дужно да се придржава обавеза које произлазе из привременог смештаја робе или царинског поступка у који је роба била стављена.

Према одредбама члана 251. ст. 1. ЦЗ износ увозних или извозних дажбина за орећену робу обрачунава се према прописима који су за ту робу важили на дан настанка царинског дуга, осим ако овим законом није другачије утврђено. Одредбе овог става не искључују унапред одредбе ст. 2. и 3. овог члана.

Код напред изнетог, неосновано тужилац оспорава да је за предметну робу настао царински дуг.

Међутим, по оцени суда, с обзиром на стање списа предмета, основано тужилац тужбом оспорава правилност оцене оспореног решења да је висина царинског дуга правилно утврђена. Ово са разлога јер је тужилац, за порекло робе, осим позивања на изјаву ино пошиљаоца робе у рачуну, уз жалбу на решење царинарнице поднео EUR. 1 број 451354, који доказ оспореним решењем није оцењен, а по оцени суда је релевантан за решење предметне управне ствари. Из наведеног уверења о пореклу робе произлази да се ово односи на pallets 22 with 1006 collies green olives, тежине 23.448 кг, која је транспортована превозним средством, ознака KV 034 UI/AA 545 KV, који подаци у свему одговарају подацима наведеним у царинском документу и доказима поднетим уз ЈЦИ. Код таквог стања, оцена оспореног решења о неоснованом позивању тужиоца на европско порекло робе и оцена туженог о неоснованости ових навода жалбе нема упориште у списима предмета а тиме и у одредби члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку (“Сл. лист СРЈ”, бр. 33/97, 31/01 и “Сл. гласник РС” бр. 30/10) којом је прописано да образложење решења садржи,

између осталог, разлоге који с обзиром на утврђено чињенично стање упућују на решење какво је дато у диспозитиву.

Осим изнетог, по оцени суда, не могу се прихватити као правилни разлози оспореног решења према којима је, у смислу члана 249. ЦЗ, искључено позивање тужиоца, као царинског дужника, на повлашћени царински третман у односу на порекло предметне робе, због тога што је царинску робу неовлашћено изузео испод царинског надзора.

Ово са разлога јер је одредбом члана 249. ЦЗ прописано да када, у складу са одредбама чл. 31., 108., 172. или чл. 215. до 223. овог закона, царински прописи предвиђају да се за робу, због њене врсте или употребе у посебне сврхе, може одобрити повлашћени тарифни третман, смањење или делимично или потпуно ослобођење од плаћања увозних или извозних дажбина, такав повлашћени тарифни третман, смањење или потпуно или делимично ослобођење ће се применити и када, сходно одредбама чл. 238. до 241., 246. или 247. овог закона, настане царински дуг, под условом да заинтересовано лице није незаконито поступало, нити је поступало намерно или са грубом непажњом и ако поднесе доказ да су испуњени сви други услови за повлашћени тарифни третман, смањење или делимично или потпуно ослобођење од плаћања дажбина.

Према изнетом, наведене одредбе закона регулишу повлашћени тарифни третман, смањење или делимично или потпуно ослобођење од плаћања увозних или извозних дажбина када се овај може одобрити због врсте или употребе у посебне сврхе царинске робе. Како одредбе чл. 249. Ц.З. не регулишу повлашћени царински третман царинске робе с обзиром на порекло царинске робе, по оцени суда, схватање оспореног решења, према којем се прописани услов-одсуство незаконитог поступања, с намером или са грубом непажњом-односи и на повлашћени царински третман због порекла увезене робе, нема упориште у наведеној одредби члана 249. ЦЗ.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем погрешно примењен закон на штету тужиоца, суд је тужбу уважио и на основу члана 42. став 1. ЗУС-а, одлучио као у диспозитиву пресуде, с тим што су примедбе суда, а сагласно одредбама члана 69. став 2. истог закона, обавезне за тужени орган.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 27.05.2016. године, 24 У. 5626/14

Записничар **Председник већа-судија**
Јелена Капетановић,с.р. **Душанка Марјановић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЈК/РР